

18 barn föddes, varav 12 var pojkar och 6 flickor.
3 äktenskap ingicks och dödstalet var 6 stycken, varav 2 var minderåriga.

Tåby med flera socknar fick uppleva ett första halvår under stor belastning. Det internationella läget var ju det, att danskarna hotade, att anfälla Sverige och med tvång tillsätta en dansk prins, som svensk kronprins i ställe för Adolph Fredrik.

Den svenska regeringen fann hotet så övervägande, att man bad den ryska kejsarinnan sända trupper till Sverige för hjälp mot danskarna.

Ryska trupper kom och förlades främst i Södermanland och Östergötland. Det Kexholmiska ryska regementet kom till Norrköping den 4 januari och förlades på Vikbolandet.

Tåby socken fick härbärgera omkring två kompanier, som förlades med 6 - 8 man i de olika hemmanen.

Officiellt skulle de inkvarterade betala för sitt uppehälle, vilket säkerligen inte fullgjordes i samtliga fall och dessutom räckte normalt knappast livsmedlen för den nu växande befolkningen.

Först den 23 juni skedde återfärden för de ryska trupperna och Tåby befolkning kunde andas ut.

För indelningsverkets folk var förhållandet det, att ryttarna låg kvar i Halmstad till slutet av mars månad och för båtsmännens del var förhållandet det samma.

När de kom hem till sina torp var de ofta upptagna av de här förlagda ryssarna, men några större slagsmål eller bråk mellan dessa båda styrkor synes icke ha förekommit.

Vid Almstads rusthåll hade en ny ryttare antagits, Magnus Egnell, som sedan kom att befordras till sekondkorporal. Ryttaren Jonas Almgren, som tidigare varit med i Finland 1741 - 1743 fick nu avsked och ersattes av Carl Nilsson Almgren för Alms rusthåll.

Båtsmännens eventuella avskedande eller antagande saknas uppgifter om, men vid flera båtsmansrotar förekommer under 1740-talets första år flera nya namn.

Från sockenstämmoprotokollen kan följande nämnas:

Första sockenstämman, som normalt var vid Valborgsmäss, skedde inte förrän i slutet av maj och vid den var det mest tal om den förargelse, som uppkommit vid ryssarernas förläggande främst genom lösaktighet och otukt, samt kontakter, med vad som ansågs, "fienden ryssen".

Kyrkoherden påtalade det ofoget, att kyrkogångshustruarna (kvinnas kyrktogs 40 dagar efter förlossningen) inte stannade vid altaret, utan gick och satte sig under gudstjänsten.

Han påpekade också, att sedvänjan att lägga någon gåva vid detta tillfälle, tyvärr började att upphöra.

Klockaren Per Jonsson började bli gammal och behövde ersättas så småningom. Sockenstämman beslöt, att tills vidare sonen Jonas skulle få biträda honom.

Sockenmännen var rädda för att påtvingas en särskild brofogde, varför det var nödvändigt, att varje by utsåg en åldersman, som kunde ansvara för byns angelägenheter.

Vid Andersmässostämman blev det åter beslutat, att tiondeladan liksom sockenstugugavlen måste repareras och lovades, att det skulle göras nästkommande sommar.

Försvaret att det ej redan var gjort, var att ryssarnas förläggning tagit så mycken tid för bönderna.

Vidare bestämdes, att de årliga husförhören skulle hållas dagarna efter jultiden.

Bestämdes också, att socknens hemman skulle tillsammans hjälpa kyrkoherden och fattigstugan med ett lass julved.

Sexmännen beklagade sig över det stora besvär de hade vid mantalsskrivningarna, att ta reda på var folk var boende.

Därför ebslöts, att varje ägare av hemman var skyldig, att själv svara för sitt husfolk och de som på hemmenets ägor bodde.

Häradsrättens protokoll innehåller bl.a.

Nästan alla bönder i Tåby, hade försummat sin skyldighet, att hålla skjuts vid Fristads gästgivaregård under april och maj månader.

De dömdes nu att böta 16 daler silvermynt för varje dag de försummat sina skyldigheter.

Samtliga häradsbor i Björkekindes härad hade författat en besvärsskrift, att vidarebefordras till landshövdingen.

Däri påmindes de stora skador de lidit, då ryska trupper, sommarne 1719, förhärjat deras hemman och bygder. Det lämnade fortfarande ett bedrövligt minne kvar för många.

Vidare de stora utgifter de vållats vid den finska kampanjen 1741 - 1743 genom flera karlars och munderingars förluster, samt de många durschmarscher (trupptransporter), som skett genom Vikbolandet på väg till och från Skennäs vid skeppstransporter. (Bönderna skulle försörja trupperna vid duschmarsckerna).

Så hade Gud behagat trycka befolkningen med svåra missväxtsår, så att spannmålen, mot vanligheten, nästan alldeles uteblivit.

Då nu även den ryska inkavarteringen varit, äro de alldeles utmattade och ödmjukt anhåller, att bliva förskonade från vidare inkvartering, så att de inte mera betungades än deras andra bröder i riket.

Skriften var undertecknad av en fullmäktig från varje socken och för Tåby socken undertecknade Peter Ljunggren i Brunneby.

Häradsrätten instämde i skriftens begäran och ytterligare underströk det stora besvär och lidande, som varit och anhöll om landshövdingens beaktande och stöd i denna begäran.

Madame Spalding på Alm beklagade sig över, att allmogen tagit sig före, att under vintertiden taga allmän fareväg över en åkertäppa, Munkhammaren kallad, på Alms ägor.

Häradsrätten utfärdade därför förbud till detta ofog och utsatte ett vite på 10 daler silvermynt för den, som hädanefter tog väg över denna åkertäppa.

Två av bönderna i Brunneby by anklagade de andra två bönderna i Byn, att ha insläppt svinkreatur i den gemensamma hästhagen och att svinen gjort avsevärd skada.

Utredningen visade bl.a. att svinen varit oringade (ej haft ring i nosen) och därför dömdes de båda anklagade, att böta 6 respektive 4 daler silvermynt samt att kommande år ej få släppa sina hästar i denna beteshage.

Ett lönskalägersmål var inför rätten.

Per Sverkeresson på Skjorstads ägor anklagade sonen Petter och Anniska Persdotter (profosdottern som förekommit för häradsrätten tidigare) för lägersmål och köttsligt umgänge.

Detta skulle ha skett under äktenskapslöfte.

Men Petter nekade till detta och androg, att Annicka lagt sig in med de ryska soldarena i Söderköping och därför ville han nu inte veta av Annicka mer. Rannsakingen visade, att Annicka Persdotter blivit lagförd och dömd för lönskaläge vid rådstugan i Söderköping och alltså godkände häradsrättens eventuella återtagande av äktenskapslöftet.

Av rannsakingen framkom, att Annicka ej var havande.

Men lagen måste ha sin gång och de hade dock brutit mot missgärningsbalkens 55 paragraf.

Petter dömdes till att böta 10 daler för lönskaläge och Annicka, som tidigare begått enfalt hor och lönskaläge två gånger, dömdes att böta 15 daler, i båda fallen i silvermynt.

Dessutom skulle de båda giva till Tåby kyrka, han 4 och hon 2 daler silvermynt, samt undergå enskyllt skrift i Tåby sakristia.

En dräng i Skällingstad hade instämts med påstående, att han avlockat bondens barn en tiodalers silverplåt, när husbondsfolket varit till kyrkan på söndagen. Drängen nekade och när inga bevis kunde framvisas, nedlades målet.

Båtsmansänkan Margareta Pärsdotter i Torp anklagade ryttaren Måns Olofsson, att han måtte fullborda det äktenskapslöfte, då han med henne barn rått.

Vid rannsakingen hördes flera vittnen och bland annat framkom, att ryttarens fader sagt upp båtsmansänkan från torpet, med anledning av att hon haft ryssarna hos sig och att det i torpet förts stort oväsande.

Bland annat hade förenämnda Annicka Persdotter bott där en tid, när ryssarna som mest besökte båtsmanstorpet.

Men även vittnesmål avgavs, att Måns varit där flera gånger och att hans fader ogillat detta.

Efter långt utredande kom häradsrätten till det beslutet, att uppskjuta målet till nästa ting, då båtsmansänkan ännu ej fött barnet.

Ägaren av Svinesund (Svensksund) hovrättsrådet Isac Sahlmon, begärde ny delning av hemmanen i Tåby by, som han ägde två frälsehemman i.

Som skäl anförde han, att Svinesunds båda hemmans åboar blivit alldeles ruinerade, genom att de hemman som löd under Mems säteri, tagit sig före att uppodla täppor och intagor.

Därigeonom skulle hans frälsebönder inte kunna fullgöra sina räntors (arrendeavgifters) erläggande.

Ägaren av Mems säteri, grevinnan Hedvig Christina Spens, lät genom sin svärson greven Diedrich Taube bemöta detta anspråk.

Hans anförde, att Mems åboar var idoga och driftiga bönder, som ej hade några besvär med att erlægga räntorna till Mem.

Därför avstyrkte han därför en ny delning av byn.

Samma argument framfördes av ägaren till Rådmansgården.

Häradsrätten beslöt uppskjuta ärendet till kommande ting, för att mera underlag för begäran skulle finnas.